

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Taejin Czech s.r.o.**
sídlem Průmyslová 367, 742 51 Mošnov
zastoupeného advokátem Mgr. Ing. Miroslavem Šperkou, LL. M.
sídlem Jurečkova 643/20, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2018, č. j. 14259/18/5200-11431-711360,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 25. 5. 2018 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla k odvolání žalobce změněna rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj – dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a roku 2013.
2. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí, jakož i předmětné dodatečné platební výměry, jsou stiženy vadou nezákonnosti, když byly vydány v rozporu s prokázaným skutkovým stavem. Žalobce je přesvědčen, že správce daně v průběhu daňové kontroly a následného odvolacího řízení neměl zájem objektivně prošetřit skutkový stav, ale po celou dobu účelově vykládal předkládané důkazy v neprospěch žalobce. Podle žalobce žalovaný v rozporu s § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), neuznal za daňově účinné náklady a poplatky za technickou podporu v celkové výši 1 593 200 Kč za zdaňovací období roku 2012 a náklady za dodatečné licenční poplatky a poplatky na technickou podporu za zdaňovací období roku 2013 v celkové výši 3 818 585 Kč. Žalobce má dále za to, že unesl důkazní břemeno, které se vázalo k jeho tvrzení o tom, že tyto náklady byly vynaloženy a zároveň má za to, že správce daně ani žalovaný neprokázali důvodnost svých pochyb o věrohodnosti, průkaznosti, úplnosti či správnosti účetnictví žalobce, čímž porušili § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).
3. Žalobce je českou společností, jejíž hlavní činností je opracovávání plastových dílů na motorová vozidla; tuto službu poskytuje společnosti PLAKOR Czech s. r. o. Vůči této společnosti žalobce nese plnou odpovědnost za kvalitu provedené služby. Žalobce se nestává vlastníkem předmětných dílů. Jediným společníkem žalobce je společnost TAEJIN CO., LTD, G.-do, M.-li, Y., Ch.-sun, Korejská republika (dále jen „T. K.“), přičemž žalobce a T. K. jsou spojenými osobami dle § 23 odst. 7 ZDP. T. K. poskytuje žalobci na základě smlouvy ze dne 2. 4. 2012 jednak službu technické pomoci, za níž náleží odměna 7 000 EUR a jednak licenci k užívání know-how, za níž náleží odměna 3 000 EUR; technickou pomoc nelze považovat za součást licence. Obvyklou cenu licence stanovil správce daně jako 5,04% z obrátu, což akceptoval i žalobce. Cenu technické pomoci doložil žalobce Studií o transferových cenách ze dne 18. 1. 2017. Správce daně ani žalovaný uvedenou obvyklou cenu technické pomoci nerozpороvali, když dospěli k závěru, že nedošlo k prokázání tvrzení žalobce o tom, že technická podpora byla poskytnuta. Uplatněné výdaje týkající se technické podpory tedy nebyly uznány jako daňově uznatelné náklady ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP.
4. Podle žalobce bylo poskytování technické podpory bezpečně prokázáno žalobcem předloženými důkazními prostředky. Žalovaný nepředložil žádný důkaz vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí. Žalobce má za to, že správce daně vůbec neuvedl, v čem spatřuje nevěrohodnost předložených důkazů (letenek, kopii pasů, smlouvy, teamsheetu).

Zjištění z obsahu správních spisů

Shodu s prvopisem potvrzuje

5. Ze správních spisů soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce dne 23. 6. 2015 daňovou kontrolu mj. daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013. V rámci daňové kontroly provedl správce daně dne 31. 8. 2015 výslech svědka P. F., z jehož výpovědi zjistil, že tento je od 3. 10. 2011 zaměstnancem žalobce a má na starosti všeobecné záležitosti firmy, jako příprava účetnictví, zaměstnanecké karty, starání se o zaměstnance, o byty, kontrola zaměstnanců atd. Uvedl, že vedení provozních záležitostí je zajišťováno zaměstnancem žalobce p. H. H. S mateřskou společností T. K. komunikuje s J.H. J. Dále uvedl, že žalobce uhradil dle faktury č. V10/26 ze dne 7. 11. 2013 částku 33 328 Kč za letenku pro p. K.D. J. ve věci technické pomoci a v té souvislosti také za jeho ubytování částku 77 115,42 Kč dle faktury č. FP1/75. K dalším úhradám dle faktury č. V10/29, FP2/25, FP2/26 a FP 2/38 uvedl, že se jednalo o úhrady letenek ve věci jednání s mateřskou společností. Co se týče tzv. technické pomoci dle smlouvy o technické pomoci, upřesnil, že technickou pomoc lze chápat jako předání informací, znalostí výrobního či technického postupu, např. při odstraňování vad dílů a jiných věcí. Nedokázal odpovědět, jak korejská společnost technicky podporuje činnosti vykonávané v ČR.
6. Výzvou ze dne 8. 9. 2015 vyzval správce daně prvního stupně žalobce mj. ke sdělení, jaké výhody poskytuje sjednaná Smlouva o technické pomoci žalobci a dále ke sdělení a doložení, proč a na základě čeho byla stanovena cena ve výši 10 000 EUR měsíčně. K uvedenému výzvě žalobce až do 17. 12. 2015 nic věcně nesdělil a nepředložil. Následně byl žalobce vyzván k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, přičemž mu k jeho žádosti byla poskytnuta lhůta do 31. 1. 2016. Podáním doručeným správcí daně dne 29. 1. 2016 předložil žalobce vysvětlení a navržené důkazní prostředky. Správce daně dále požádal Úřad práce ČR, Krajskou pobočku v Ostravě, kontaktní pracoviště Nový Jičín, o zaslání veškerých podkladů k cizincům vyslaným do ČR na základě smlouvy o technické pomoci mezi žalobcem a T. K., jmenovitě pak k osobám v žádosti uvedeným. Ze sdělení Úřadu práce ČR ze dne 24. 8. 2016 vyplývá, že u cizince H. H. byly doloženy dva nástupy na cizineckou kartu (zelená C) v době od 9. 12. 2011 do 8. 12. 2013 (obchodní ředitel) a od 27. 1. 2014 s platností karty do 19. 12. 2015 (supervisor výroby). K ostatním cizincům uvedeným v žádosti bylo uvedeno, že jim nebylo vydáno žádné povolení k zaměstnání, ani nebylo doručeno žádné sdělení o nástupu na cizineckou kartu.
7. Dne 20. 12. 2016 byla s žalobcem ze strany správce daně projednána zpráva o daňové kontrole. Správce daně v první řadě dospěl k závěru, že nastavené transferové ceny vyplývající ze sjednané dohody o technické pomoci mezi žalobcem a T. K. neodpovídají cenám obvyklým na trhu. Z uvedeného důvodu správce daně vyloučil dle § 23 odst. 7 ZDP částku z daňově uznatelných nákladů a v roce 2012 zvýšil základ daně o částku rozdílu mezi cenou fakturovanou a cenou referenční ve výši 1 865 038 Kč. Shodný závěr učinil ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2013, kdy zvýšil základ daně o částku rozdílu mezi cenou fakturovanou a cenou referenční ve výši 3 830 316 Kč.
8. Dne 20. 12. 2016 vydal Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012, kterým žalobci doměřil z moci úřední daň vyšší o částku 358 910 Kč, tudíž stanovil novou daňovou povinnost v částce 378 100 Kč a současně stanovil povinnost uhradit penále ve výši 71 782 Kč. Dne 21. 12. 2016 vydal Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, kterým žalobci doměřil z moci

úřední daň vyšší o částku 1 261 220 Kč, tudíž stanovil novou daňovou povinnost v částce 2 128 760 Kč a současně stanovil povinnost uhradit penále ve výši 252 244 Kč.

9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil dodatečné platební výměry tak, že ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2012 změnil výši doměřené daně z příjmů právnických osob na částku 354 350 Kč a zároveň výši uloženého penále změnil na částku 70 870 Kč a ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2013 změnil výše doměřené daně z příjmů právnických osob na částku 1 163 940 Kč a zároveň výši uloženého penále změnil na částku 232 788 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ustanovení § 23 odst. 7 ZDP zakotvuje pravomoc správce daně upravit základ daně jen tehdy, byly-li všechny daňovým subjektem uplatněné náklady a výnosy daňově účinné. Žalovaný dospěl k závěru, že správce daně prvního stupně vyzval žalobce k prokázání ceny obvyklé dle § 23 odst. 7 ZDP ve vztahu k poplatkům za licence ve výši 3 000 EUR i ve vztahu k poplatkům za technickou podporu ve výši 7 000 EUR, aniž by však samotné uskutečnění technické podpory bylo ze strany žalobce prokázáno. Žalovaný tedy ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu uložil správci daně prvního stupně doplnit dokazování. Ten výzvou ze dne 13. 11. 2017 vyzval žalobce k prokázání oprávněnosti uplatnění poplatků za technickou podporu ve výši 7 000 EUR, včetně doložení důkazních materiálů. Výzvu správce daně odůvodnil tím, že z žalobcem doposud předložených důkazů nelze vyčíst skutečný rozsah a obsah poskytnutých služeb a účel výdajů za tyto služby. V reakci na tuto výzvu žalobce uvedl, že podle jeho názoru již poskytl správci daně dostatek důkazních prostředků k prokázání požadovaných skutečností, a to kompletní účetní evidenci a všechny další listinné důkazy, které měl k dispozici. Dále uvedl, že žádné další důkazní prostředky nemá a ani mu není známa existence důkazních prostředků v držení jiných osob. Na výzvu k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi v odvolacím řízení žalobce nereagoval. Žalovaný tedy posoudil náklady na technickou podporu (a také náklady na dodatečné licenční poplatky) za předmětná zdaňovací období neuznal. Uvedl, že žalobce technickou podporu prokazoval zejména přehledem vyslaných technických inženýrů, a to v propočtu hodnoty služby 400 EUR/den na vyslaného technika. Faktury za technickou podporu však nemají žádné přílohy, ze kterých by bylo patrné, jaký měl být objem fakturovaných služeb a za jaké konkrétní oblasti byly služby v jednotlivých měsících fakturovány. Pokud se rozsah každý měsíc lišil, jak vyplývá z tvrzení žalobce, a měsíční fakturovaná částka byla konstantní, neodpovídá fakturovaná částka skutečnému rozsahu. Není rovněž patrná konkrétní náplň definovaných činností. Pro uznání nákladů na služby nepostačí prokázat, že služby byly skutečně poskytnuty a že byly uhrazeny, nýbrž poplatník musí prokázat skutečný rozsah a obsah poskytnutých služeb a účel výdajů za tyto služby, odkázal v té souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2011, č. j. 8 Afs 19/2010-125. Zdůraznil, že je věcí žalobce, aby si své obchodní praktiky uspořádal takovým způsobem, aby pro potřeby daňového řízení disponoval správnými, úplnými, průkaznými a srozumitelnými účetními doklady a jinými důkazními prostředky, kterými bude moci prokázat pravdivost tvrzení o uskutečnění daňových výdajů dle § 24 odst. 1 ZDP. Samotná skutečnost, že byla uzavřena smlouva a byly vystaveny faktury, není dokladem toho, že bylo poskytnuto na základě smlouvy plnění, a to v rozsahu odpovídajícím fakturovaným částkám. Žalobcem předložená smlouva o technické podpoře nikde nehovoří o vysílání inženýrů, zaměstnanců T. K., k výkonu technické pomoci v ČR. Dále, v dané věci nebyl na úřadu práce zaznamenán žádný kontrakt mezi žalobcem a T. K., který by tvrzení žalobce potvrzoval, přičemž žalobcem

uvedeným cizincům nebylo vydáno ani žádné jiné povolení k zaměstnání, ani nebylo doručeno sdělení o nástupu na cizineckou kartu. K prokázání žalobcem tvrzených skutečností existuje pouze jediný doklad, a to doklad č. V10/26 ze dne 7. 11. 2013, úhrada letenky ve výši 33 328 Kč pro K. D. J., který ovšem není na seznamu vyslaných inženýrů.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ve věci proběhlo dne 6. 3. 2019 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že sám nemá zaměstnance na technickou podporu a na tyto činnosti využívá služeb T. K. Má za to, že dostal svému důkaznímu břemenu, když předložil mimo jiné seznam osob, které byly do ČR vyslány s uvedením přesné doby a činnosti, kterou měli osoby vykonávat a dále kopie pasů. Bez technické podpory by žalobce nemohl mít žádný zisk, neboť případná vada, byť na jediném automobilu, by mohla ohrozit zakázky v celé skupině.
12. S ohledem na podstatu žalobních námitek považuje krajský soud předně za podstatné v projednávané věci vymezit, koho a v jakém rozsahu tíží v daňovém řízení důkazní břemeno. Žalobce – daňový subjekt – prokazuje dle § 92 odst. 3 daňového řádu všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Splní-li žalobce toto své důkazní břemeno, má správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu důkazní břemeno o skutečnostech vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků. Ve vztahu k žalobcem uplatňovaným nákladům vynaloženým na technickou podporu je na žalobci, aby předně prokázal, že vůbec došlo k vynaložení uplatňovaných výdajů. Poté, co žalobce unese své primární důkazní břemeno o vynaložení těchto výdajů, tíží správce daně důkazní břemeno o pochybnostech o oprávněnosti uplatnění těchto výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. Tyto pochybnosti přitom musí být natolik vážné a důvodné, že žalobcem předložené důkazy učiní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné; je na správci daně, aby přesně specifikoval konkrétní skutečnosti, které jej k závěru o natolik vážných a důvodných pochybách vedou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Teprve unese – li správce daně v uvedeném směru o svých pochybnostech důkazní břemeno, lze jej přenést postupem dle § 92 odst. 4 daňového řádu na žalobce a ve výsledku z jeho (ne)unesení vyvozovat vůči žalobci další závěry.
13. Krajský soud má za to, že správce daně postupoval plně v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu a došlo k přenosu důkazního břemene na žalobce, neboť správce daně, potažmo žalovaný, správně usoudil, že žalobcem primárně předložené důkazy neprokazují skutečný rozsah a obsah poskytnutých služeb, tedy neprokazují žalobcem tvrzeným způsobem realizovanou technickou pomoc a její účel ze strany T. K. žalobci. Správce daně ve výzvě z 13. 11. 2017 specifikoval žalobcem předložené důkazy a dovodil z nich, že žalobcem tvrzené skutečnosti v zákonem požadovaném rozsahu neprokazují. S tímto posouzením se krajský soud plně ztotožňuje.
14. V posuzovaném případě je zcela rozhodující otázka, zda žalobce splnil podmínky pro uplatnění výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP a zda v souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu

prokázal, že je tvrzeným způsobem vynaložil. Podle prvně uvedeného ustanovení se výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Nejvyšší správní soud se k daňové uznatelnosti nákladů daňového subjektu vyjádřil jednotně již mnohokrát. V rozsudku ze dne 31. 5. 2007, čj. 9 Afs 30/2007 - 66 ve vztahu k § 24 odst. 1 ZDP vyložil, že „za výdaje snižující daňový základ poplatníka lze uznat takové výdaje, které poplatník: 1) skutečně vynaložil, 2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) vynaložil v daném zdaňovacím období, 4) o nichž tak stanoví zákon.“ Je to přitom daňový subjekt, koho v tomto směru stíhá ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu důkazní břemeno. Pouhé tvrzení, že výdaj byl vynaložen, k daňové uznatelnosti výdaje přirozeně nestačí. Daňový subjekt je rovněž povinen prokázat zákonem předepsaný účel uplatněného výdaje, tedy že předmětné služby mohly objektivně sloužit ke zvýšení příjmů z jeho podnikání a s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Afs 13/2005 - 60, rovněž to, že cena, kterou za služby zaplatil, nebyla vzhledem k poměrům na trhu předmětných služeb zjevně vyšší než cena obvyklá.

15. V projednávané věci však žalobce přes výzvu ze strany správce daně neprokázal minimálně druhou zmiňovanou podmínku k uplatnění výdajů dle § 24 odst. 1 ZDP, a to, že uplatněné výdaje *skutečně vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů*. Nezbytnou podmínkou prokázání této skutečnosti, tedy unesení důkazního břemene žalobcem, je tvrdit a prokázat rozsah a obsah vynaložených výdajů. Jinými slovy nestačí žalobcovo tvrzení, které konkrétní osoby se měly na technické pomoci podílet, ale je nutné, aby u každé osoby přesně specifikoval, jakou činnost tato osoba měla provádět a že ji skutečně provedla. Z žalobcem předložených důkazů se však uvedené skutečnosti nepodávají. Žalobce v řízení nepředložil letenky, pouze doklad o úhradě jedné z nich, nadto k osobě, která nefiguruje mezi žalobcem specifikovanými vyslanými osobami. Ani samotné kopie pasů, svědčících o překročení státní hranice ČR samy o sobě, ani v souvislosti s dalšími v řízení provedenými důkazy, nesvědčí k závěru, že uvedené osoby se skutečně fyzicky podílely na technické pomoci. Lze přisvědčit žalovanému, že uvedené skutečnosti nelze vyčíst ani z předložených faktur, z nichž vyjma účtované ceny za technickou pomoc, nic bližšího v potřebném rozsahu nevyplývá. Konečně skutečné vynaložení výdajů v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů neprokázala ani svědecká výpověď svědka F., který nedokázal odpovědět, jak korejská společnost technicky podporuje činnosti vykonávané v ČR; k činnosti konkrétních žalobcem specifikovaných osob u žalobce se blíže nevyjádřil. Pokud z výpovědi svědka vyplynulo, že žalobce hradil letenky, nejednalo se o letenky v souvislosti se zajištěním technické podpory, vyjma osoby K.D. J., který však nefiguruje mezi žalobcem označenými osobami, které měly technickou pomoc vykonávat. Nadto, správce daně provedl šetření u Úřadu práce ČR se zjištěním, že žalobcem uvedeným osobám nebylo vydáno pracovní povolení, ani nebyl hlášen jejich nástup na cizineckou kartu. Byť uvedené zjištění samo o sobě nevypovídá o tom, zda se tzv. vyslané osoby fyzicky podílely na technické pomoci žalobci či nikoli, lze minimálně dovozovat, že pokud žalobce v daňovém řízení uplatňoval náklady na technickou pomoc spočívající v nákladech vynaložených v souvislosti se zaměstnáním vyslaných osob, učinil by jistě kroky k zajištění legalizace nejen pobytu osob, ale i jimi vykonávané činnosti na území ČR. Tato správce daně zjištěná skutečnost tedy podporuje pochybnosti správce daně o oprávněnosti žalobcem uplatněných výdajů. Ze všech těchto skutečností je nutné učinit závěr, že měl-li správce daně za prokázané úhrady částek za technickou pomoc dle smlouvy o technické pomoci, avšak žalobce nebyl s to prokázat, že technická pomoc byla

jím tvrzeným způsobem vůbec poskytnuta a tedy, že výdaje byly vynaloženy za skutečnou činnost v rámci technické pomoci, tedy v přímé souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, nelze jeho závěru o nenaplnění podmínek § 24 odst. 1 ZDP ničeho vytknout. Lze plně přisvědčit žalovanému, že je věcí žalobce, aby si své obchodní praktiky uspořádal takovým způsobem, aby pro potřeby daňového řízení disponoval správnými, úplnými, průkaznými a srozumitelnými účetními doklady a jinými důkazními prostředky, kterými bude moci prokázat pravdivost tvrzení o uskutečnění daňových výdajů dle § 24 odst. 1 ZDP.

16. Nad rámec uvedeného krajský soud neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, jak namítal žalobce, že žalovaný konkrétně neuvedl, v čem spatřuje nevěrohodnost předložených důkazů. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalovaný se komplexně zabýval zjištěnými skutečnostmi a vyvodil z něj odpovídající skutkový závěr. Zhodnotil přitom jak předložený seznam vyslaných pracovníků (bod [64] rozhodnutí), tak smlouvu o technické pomoci (mj. bod [69] rozhodnutí), tak také doklad o úhradě letenky (bod [70] rozhodnutí). Letenky coby důkazní prostředek žalovaný hodnotit nemohl, neboť žádný důkaz odpovídající letenkám žalobce nepředložil. Pokud se žalovaný nevyjádřil ke kopiím pasů, nelze pouze z tohoto důvodu považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné, zvláště je-li i ze všech ostatních důkazů zcela zřejmé, že žalobce své důkazní břemeno, na rozdíl o žalovaného, neunesl.
17. Krajský soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí přezkoumával pouze v rozsahu vznesených žalobních bodů, tedy tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí se skutkovým stavem a unesení důkazního břemene žalobcem; v jiném rozsahu nebylo napadené rozhodnutí k přezkumu otevřeno. Vznesené námitky přitom, jak vyplývá ze shora uvedeného, neshledal důvodné.

Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. března 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu